

Съ време азъ бѣхъ почтена
И на много богиня.

Жално! Жално!

На сестра си Сърбия
Нѣмамъ упование,
А велика Руссия
Нѣ чуѣ въздыхание

Мое! Мое!

Ахъ, младенци невинни
На Витлеемски подобни,
Мечъ Иродовъ васъ коси,
И кръвьта ви менъ роси!

Всегда! всегда!

Ахъ, азъ майка жалостна,
Въвъ тъмница хвърлена!
Жално сълзи проливамъ,
Отъ помощъ се лишавамъ.

Горко! Горко!

Българский юнакъ.

Стана, стани юнакъ балканский,
Отъ сънь дълбокъ се събуди,
Срѣщу народа отоманский
Ти Българитѣ поведи!

Че сълзи кървави пролива
Въ робство нашъ милий народъ;
Високо ржцѣ той простира
Дано го избави вишній Богъ.
И тѣй ний много прѣтърпѣхме,
Но стига толкозь да търпимъ,